

[Inge Krogh]

Hvad sker der med fosteret, hvis det implanteres og det så er deformt? Dræber man det så? Vil man bruge fosteret til at undersøge arveegenskaber, manipulere med generne, kan man spørge. Det er store problemer, som optager mange i øjeblikket.

Fostervandsprøver er et fremskridt, som kan blive til megen gavn for menneskeheden. Fostervandsprøver kan vise, om der er en borger på vej, som samfundet specielt skal tage sig af og hjælpe forældrene med. Alt for ofte bruges resultatet dog til at presse forældrene til, at der foretages en abort imod deres vilje. Måske siger man det ikke, men der kommer et pres, så man uvilkårligt frembringer et ønske om det.

I øvrigt vil det være meget relevant, at man får en forskning i gang om, hvad der sker psykisk med kvinder, der har fået foretaget abort, og i øvrigt også, hvad der sker med dem somatisk. Er det f.eks. de kvinder, der har fået foretaget abort, der senere bliver nødt til at bruge befrugtningen uden for organismen?

Fra kristeligt folkeparti vil jeg meget gerne opfordre ministeren til at tage initiativer, der kan stimulere en åbenhed og en debat om forskningen og dens resultater, sådan at også de, der ikke i første omgang var nyttige, virkelig kommer frem.

Der bør være stærkere kontrol med, at alle resultaterne virkelig offentliggøres. Men samtidig mener jeg, der må være en pligt til at støtte, så de virkelig kan blive offentliggjort i forskningstidsskrifter.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det var rart at se, at undervisningsministeren et par steder i redegørelsen viser forståelse for, at folkebiblioteker og forskningsbiblioteker er uundværlige led i udviklingen af en kvalitativt forsvarlig forskningspolitik.

Det er også udmærket, at redegørelsen fastslår, at forskningsbibliotekerne skal bevare deres nære tilknytning til forskningsmiljøet. Dermed er der forhåbentlig skudt en hvid pind igennem den idé om et fælles direktorat for forsknings- og folkebiblioteker under kulturministeriet, som den socialdemokratiske regering fremlagde her i foråret, og som socialdemokraterne i det hele taget har dyrket ivrigt i de senere år.

Jeg har aldrig fattet visdommen i den idé. Naturligvis har man ved sammenlægningen villet understrege det nære samarbejde og den indbyrdes afhængighed mellem folkebiblioteker og forskningsbiblioteker, men det samarbejde kan man sagtens opnå uden et tungt direktorat, nemlig ved at gøre samarbejdsvejene mere farbare og især ved at udruste de forskellige biblioteker tilstrækkeligt med penge og materiale til, at de både kan løse deres opgaver over for deres primære brugere og indgå i et tæt samarbejde om mange, mange grænsebrugere, hvis man kan kalde dem sådan.

Samarbejdet i EDB-sektoren bibliotekerne imellem er langt mere et spørgsmål om penge, planlægning og personale end om at bo under samme tag.

Det er fint, hvis vi er færdige med den direktoratsidé nu, for den har faktisk i årevis forflygtiget biblioteksdiskussionen og forhindret den meget påtrængende diskussion om bibliotekernes mål og midler og om forskningsbibliotekernes manglende muligheder for at følge med i uddannelse og forskning, fordi deres budgetter i den grad er blevet udhulet. F.eks. er materialekontiene i de sidste 6 år faldet 50-60 pct. på to af vores største forskningsbiblioteker, nemlig det kgl. bibliotek med universitetsbibliotekerne i København og statsbiblioteket i Århus.

Men, som hr. Dræbye også sagde, hvis undervisningsministeren skal kunne leve op til sine gode ord om forskningsbibliotekerne, så må der altså sættes handling – og det vil i dette tilfælde sige penge – bag ordene.

Udviklingen inden for informationsformidlingen og litteraturformidlingen løber fantastisk stærkt i disse år, og det går ikke, hvis der ikke er råd til, at forskningsbibliotekerne får det rigtige udstyr og det tilstrækkeligt kvalificerede personale til at klare den EDB-baserede litteratursøgning, som er strengt nødvendig både for det erhvervsliv, hvis forskning undervisningsministeren vil gøre så meget for, og for den øvrige forskning og uddannelse på universiteter og på andre lærestalter samt for hele den folkelige forskning.

Det er også vigtigt, at undervisningsministeren og kulturministeren stikker hovederne sammen om, hvilken arbejdsdeling der på dette felt skal være mellem folkebiblioteker og forskningsbiblioteker. Det er meget vig-